

Oslodebatt

Kort sagt

Tjenester, ikke personer, på anbud

Solveig Klinkenberg ved Ragna Ringdals Dagsenter skriver i Aftenposten 19. mars at barn og voksne med utviklingshemning legges ut på anbud for å få botilbud og dagsenterplass. Det høres grusomt ut.

Men hun har misforstått fullstendig. Det er ikke personene som legges ut på anbud, det som anbudsutsettes er de tjenestene disse personene skal ha. Det er faktisk en god måte å gjøre det på, det sikrer at man får de beste løsningene for flest mulig.

Peter N. Myhre
Storingsrepresentant,
Oslo Frp

Hvorfor Tøyen?

Da Munch-museet åpnet på Tøyen i 1963 fremsto det som et beskjedent, men verdig anlegg i en vakker parkmessig situasjon. Men ting endres og museet sliter. Edvard Munch er nå i den globale eliteserien. Han er vokst ut av gjøkredet.

Byrådet vil bygge nytt museum i Bjørvika, men opposisjonen vil ha det på Tøyen.

En arkitektkonkurranse kan nok frembringe en tilfredsstillende volummessig løsning som passer inn i området, men kan vi da stole på at vi får et vel fungerende museum som funksjonelt og arkitektonisk er Munch verdig?

Alt tyder på at det er nødvendig å stenge museet i en byggeperiode på tre-fire år, og provisorier må etableres andre steder. Men skal man først stenge museet i noen år, må det vel være en bedre løsning å rive det gamle og bygge helt nytt på tomten? Da vil man ha større sikkerhet for å få et fullverdig museum her.

Tøyen-tilhengerne mener at museet, nytt eller rehabilitert vil være en viktig stimulans for bydelen.

Men er det ikke da bedre å bygge nytt i Bjørvika og bruke det gamle til aktiviteter som både byen og bydelen har mer nytte av? Og ikke glem at dette også vil gå fortere!

Jack Sæterdal
Sivilarkitekt

Marka har plass til alle, det finnes stier for enhver bruk, skriver Trude Elde. FOTO: CHRISTIAN NØRSTEBØ

Vern via bruk. Å forvente eller kreve at man skal kunne oppleve total ro og stillhet idet man entrer Marka, er utopisk.

Marka har stier for alle

Debatt

Trude D. Elde

I Aftenposten 13. mars skriver Gjermund Andersen, leder av Naturvernforbundet i Oslo og Akershus, om det tradisjonelle, enkle friluftslivet og om vandrernes ønske om ro og rekreasjon. Ingen bestrider menneskers behov for ro og rekreasjon, men vi er uenig i at forbud og strenge reguleringer er veien å gå.

ikke behov for forbud

Vi ser ikke behovet for et forbud. De smale stiene som holder på å gro igjen og nesten ikke er i bruk, finnes helt inn til tettbebyggelsen og kan benyttes av dem som ønsker fred og ro (syklende som gående), hele veien inn til et enda større nett av stier lenger inne i Marka hvor det knapt ferdes folk. Vi mener at randsonen og Marka for øvrig må holdes åpen for fri ferdsel for alle potensielle Marka-brukere og stiller oss bak Skiforeningens holdning om vern via bruk.

I innlegget viser Andersen at folk ønsker å ferdes langs enkle

stier og tråkk uten å møte andre turgåere, ei heller folk som utøver ulike former for moderne friluftaktiviteter (Andersen bruker ordet teknifiserte). Andersen mener at det ikke er helt urimelig at det finnes frisoner mot terrengsykling og andre teknisk pregede friluftaktiviteter, og at disse områdene skal finnes i nærmiljøet, i gangavstand fra der folk bor. Vi er uenige.

Randsonen av Marka er den delen av Marka som befinner seg tett på noen av de mest tettbygde områdene i Norges største by. Disse områdene er lett tilgjengelig for folk flest, og vil følgelig også benyttes deretter. Dette knytter seg selvsagt ikke bare til sykling, men terrengløp, orientering, speideren og andre organiserte former for aktivitet, samt majoriteten av byens befolkning som lufter hundene sine, og benytter Marka til turer og rekreasjon for sine barn. Å skulle «stenge» områder for alle disse brukerne for at enkeltpersoner skal kunne få gå i fred og ro bare minutter fra bebyggelse, mener vi er urimelig. Vi er privilegert som har Osloområdet så tett innpå de områdene vi bor, men

å forvente eller kreve at man skal kunne oppleve total ro og stillhet idet man entrer Marka, er utopisk.

Konglomerat av stier og veier

Osloområdet består av et konglomerat av stier og grusveier. Stiene har ulik «gradering» og utseende, de har også ulik grad av bruk. De stiene som er blåmerket av Den Norske Turistforening, er gjort tilgjengelig og synlig for mange brukere både ved hjelp av utgitte kart (både papir og digitalt), skiltmerking i skogen og blåmerking langs ruten. Med andre ord; de innbyr og oppfordrer til økt bruk, og særlig for brukere som ikke er lokalkjent i Marka. En følge av denne «markedsføringen» av stinettet er at disse stiene har høyere bruk enn mindre, umerkede stier.

Mange syklistene bruker Marka daglig, både til sykling, men også løp, fotturer, ski om vinteren og kjenner stinettet godt. Mange kan fortelle om turer hvor man ikke møter andre brukere, hverken gående eller sykklende. Dette gjelder også på stier som befinner seg helt i randsonene. Så hvorfor har det seg slik

at mange av de Marka-brukerne vi representerer klarer å finne stier som innbyr til spesielle naturopplevelser, ro og stillhet allerede i randsonen, mens det synes som om Andersen mener dette ikke lar seg gjøre for andre?

Vi har ikke svaret, men tror det kan være nyttig å ta med i diskusjonen hvilke stier det er man har en forventning om skal ligge øde for den enslige vandreren, og om man da tar forbud til hjelp for å verne akkurat «den stien man selv foretrekker» mot friluftaktiviteter, familier og barneskral.

Marka har plass til alle, det finnes stier for enhver bruk. Så er det hver enkelt som ferdes der sin plikt å ta hensyn til de man eventuelt måtte møte på sin vei.

Artikkelen er skrevet på vegne av et samarbeidsutvalg satt sammen av Syklistenes Landsforening, NOTS, IF Frøy, SK Rye, Lørenskog CK, Follo SK, Hasle-Løren Sykkel, BOC og Romerikssåsen SK.